

Martin Lidegaard (RV):

Først tak til Enhedslisten for at rejse denne debat.

De europæiske landbrugsstøtteordninger er måske et af de allerøstentligste politiske emner, vi står over for i de kommende år, og lad mig først repetere ganske kort, som mange også har været inde på, hvorfor vi skal af med de ordninger.

For det første er de forfærdelige over for ulandene. Bistand er godt og vigtigt, men det er hyklerisk at give bistand med den ene hånd og udelukke landene fra markedet med den anden, og det er landbrugsstøtten et af de mest groteske eksempler på. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt.

For det andet har østudvidelsen, som heldigvis nu ser ud til at falde på plads, betydet, at det på sigt vil blive nødvendigt at omlægge landbrugsstøtten for simpelt hen at få råd til de investeringer, der skal foretages i Østeuropa.

Kl. 16.50

For det tredje er landbrugsstøtten rent samfundsøkonomisk hul i hovedet. Hvis støtten afvikles, giver det ud over den sparede støtte på 300 mia. kr. og lavere priser som følge af øget konkurrence for 400 mia. kr. ifølge Fødevarer-Økonomisk Institut en ekstra samfundsøkonomisk gevinst på omkring 100 mia. kr., som kunne bruges på andre velfærdsområder, miljø osv. eller strukturfonde til nye medlemslande.

For det fjerde vil WTO-forhandlingerne her i foråret under alle omstændigheder lægge et pres på EU, og for Det Radikale Venstre er det helt afgørende, at Danmark offensivt og sammen med de andre EU-lande får sat en dagsorden for de WTO-forhandlinger og ikke blot sætter sig tilbage og venter på, hvad amerikanerne vil.

For det femte bør støtten forenkles. I dag kan ingen rigtig gennemskue, hvordan ordningen hænger sammen, og slet ikke den enkelte landmand.

Der er altså en lang række virkelig gode grunde til at komme af med den støtte, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre er ualmindelig tilfreds med det forslag til vedtagelse, der er fremsat af et flertal i dag, og ualmindelig tilfreds med, at der er så bred opbakning til det, bl.a. fordi vedtagelsen til forveksling ligner det udspil, vi kom med for 14 dage siden, og som netop havde ikke bare en bevidstløs gentagelse af, at nu skal vi altså af med støtten – hvad de fleste partier inklusive En-

hedslisten kan blive enige om – men rent faktisk indeholdt en fuldstændig præcis strategi for, hvordan det kan ske.

Det er vel at mærke en strategi, der tager udgangspunkt i, at den væsentligste årsag til, at vi skal af med den støtte, lige nu er hensynet til ulandene, og derfor går vi efter eksportsubsidier og produktionsstøtte først. Det skal selvfølgelig forhandles i WTO-regi, så vi også kan få de amerikanske og japanske eksportsubsidier væk, og derefter går vi efter en afkobling af støtten så hurtigt som muligt. Vi støtter selvfølgelig Fischlers forslag om at starte i 2004, og vi tror også, det kan ske gradvis med afslutning i 2012.

Endelig skal vi så have afviklet støtten, og her kunne jeg egentlig godt have ønsket mig, at der havde stået et årstal i stedet for »langsigtet«. Personlig ville jeg nok have ønsket 2018, det er i hvert fald det, Det Radikale Venstre har foreslået at sætte som slutdato. Jeg kunne selvfølgelig også godt overbevises af hr. Jørn Jespersen om, at det skulle være 2013, hvis det er muligt at forhandle sig frem til det, og det kunne være det danske standpunkt.

Men det væsentligste er i virkeligheden den strategi, den idé, der ligger i denne vedtagelse, som for første gang har samlet et bredt flertal bag sig. Da det er ulandenes vilkår, der i høj grad er udgangspunktet, starter vi med det, der er værst for ulandene, nemlig dumping af fødevarer; dernæst tager vi fat på afkobling af produktionen, og så begynder vi at afvikle støtten på en måde, der gør, at små landmænd i Europa ikke skal gå fra hus og hjem. Men lige så snart støtten er afkoblet, er det udelukkende et spørgsmål mellem de europæiske skatteydere og landmænd. Så generer det ikke ulandene længere, så får vi en fri og fair verdenshandel. Den tankegang er vigtig at slå fast.

Jeg håber, at jeg hermed også har svaret på de mange bemærkninger, der har været fra hr. Keld Albrechtsen og hr. Jørn Jespersen, nemlig at det er et ambitiøst udspil, at vi som medforslagsstillere tager det som fuldstændig givet, og at vi ikke har hørt hverken ministeren eller Venstres ordfører eller De Konservatives ordfører sige andet, end at den danner baggrund for en klart dansk stillingtagen. Når vi kommer på den anden side jul og skal i gang med WTO-forhandlingerne, vil Danmark presse på for et enigt EU, der går i denne retning. Jeg har ikke hørt nogen sige noget andet.

Det er klart, at vi kunne alle sammen ønske os, at det hele kunne foregå over 5 år, bortset fra